
Co přede mnou tajíš

„Nemám nevlastního bratra,“ odpověděla hluše, naprosto znechucená, očividným závěrem, že tohohle chlapa jí poslal Axel jako „dárek“. Netušila, co tím mínil, a bylo jí to lhostejné. Nechtěla mít nic společného s Axelem ani jeho dárkem – ten chlápek rozhodně na dáreček nevypadal, leda by to bylo vtipné překvapení, a jí tedy do smíchu nebylo.

„Axel MacNamara,“ upřesnil svoje slova. Hlas mu zněl podivně, slabě a jako by se mu nedostávalo dechu. A protože šlo o velkého chlapa, hodně vysokého, takže mu hlava trčela kus nad střechu jeho auta, tenoučký hlas k němu jaksi nepatřil.

„Vím, o kom mluvíte. Ale to je jedno.“

„Říkal mi, že to budete brát takhle.“ Muž se rozhlížel, přejížděl očima z jednoho předmětu na druhý, jako by mu působilo námahu i jen pohybovat očima. Získala dojem, že nejspíš jen hraje o čas. A tu si uvědomila, že ten člověk nevypadá jako duch, ale že vypadá jako *nemocný*. Tvář mu pokrývala vrstvička potu, ačkoli bylo příliš chladno na to, aby se zpotil jen tím, že seděl v autě.

„Měl pravdu.“

Pak jí něco docvaklo a Bo si muže přimhouřenýma očima prohlížela pozorněji. Lidé vysílení a nemocní mívají slabý hlas, jako by se nemohli pořádně nadechnout. Bledost v obličejí podtrhovala jeho ostré rysy a zvýraznila tmavé několikadenní strniště vousů a hluboké kruhy pod unavenýma očima.

Naráz měla dojem, že se drží na nohou jen díky ruce položené na střeše vozu. Podívala se na tu ruku. Ano, konečky prstů měl docela bílé, jak je vši mocí tiskl k plechu. Potil se námahou jen z toho, aby zůstal stát.

„Co je to s vámi?“ zeptala se, sice ostražitě, ale taky trochu ustaraně, protože to, jak vypadal, jí dělalo opravdu starosti.

Pozvedl druhou ruku a rukávem košile si otřel tvář. „Postřelili mě.“ Upřel na ni tvrdý pohled, který na ni zapůsobil i přes vzdálenost dělicí oba vozy. „Nebyla to žádná sranda a podruhé už bych to nechtěl zažít. Tak bych ocenil, kdybyste tu zbraň odložila.“

Pistoli v její ruce nemohl vidět, ale všiml si, jak se naklonila k přihrádce v palubní desce, a přesně uhořel, že z ní vytáhla pistoli. Ani vědomí, že jsou tu sami, jí nenahánělo strach, což ale neznamenalo, že bude neopatrná. Trošku ironicky odpověděla: „To vám docela věřím, ale prozatím si ji nechám. Co tady pohledáváte?“

„Už jsem vám to řekl. Poslal mě sem.“

„A kvůli čemu?“ Měla ovšem určité tušení, protože prostě věděla, jak pracuje zvrácený Axelův mozek.

„Zotavení a pobyt pod dohledem.“

Tricky vedle ní se očividně rozhodla, že její trpělivost už se vyčerpala. Strkala Bo do paže a štěkala, stříhala ušima a tmavé oči upírala na cizince, se kterým se ještě nemohla pořádně přivítat. Muž se na fenku podíval a pak zase odvrátil pohled, protože ji nepovažoval za hrozbu. Nu, Tricky opravdu pro nikoho neznamenala hrozbu, vyjma poplenní čistého oblečení, ale Bo nevěřila lidem, kteří nemají rádi zvířata, a tak v ní znovu převládla nejistota.

„O tom pochybuji. Neznám vás. A nechci vás znát, a zatraceně dobře vím, že vás nechci jako spolubydlíčího.“

„Platícího spolubydlíčího,“ upřesnil ji. Pomaličku vytáhl z kapsy mobilní telefon. „Tumáte, zavolejte Axelovi. On to vysvětlí.“

„Já s tím sráčem nechci mluvit.“

„Tuším, že on s vámi taky nechce mluvit, ale určitě udělá, co je potřeba udělat.“

Znamená to snad, že ona se tak nechová? Bo na cizince vrhla nenávistný a nedůvěřivý pohled. Vyzněl ovšem naprázdno, protože si vybral zrovna tu chvíli, aby zavřel oči a polkl, jako by bojoval proti hrozcímu bezvědomí.

Mohl by sice být dobrým hercem, ale ani držitel Oscara nedokáže takhle zpopelavět v obličej.

Náhle ji poplašilo tušení, že se ten chlap co nevidět rozplácne na šterkovou cestu.

Do hajzlu!

V duchu se proklínala, ale zajela s džípem na parkovací místo a otevřela dvířka. Tricky cloumala ze všech sil postrojem, aby se konečně dostala z auta. „Zůstaň,“ poručila jí Bo přísně, vystoupila a práskla dvířky. Pod podrážkami vysokých bot jí skřípal šterk a do tváře se jí opíral ledový vítr, který přinášel ostrý, čistý závan blížícího se deště nebo sněžení. Tricky se rozštěkala v litanii psí nespokojenosti, že musí zůstat v autě, zatímco Bo obcházela SUV Tahoe, pistolí stále v ruce, a bedlivě pozorovala nežádoucího návštěvníka.

Tohle úsilí si klidně mohla ušetřit. Pochybovala, že by dokázal praštit do něčeho jiného než sebou o zem. Doslova visel na autě, pravým kolenem se opíral o rám dveří, pravou ruku na střeše a levou svíral okraj dveří.

„Sedněte si!“ přikázala mu ostře. „*Sednout!*“ řekla to stejným tónem, jakým velela Tricky, když se fenka rozhodla – což činila pravidelně – ověřit, jestli je Bo pořád ještě šéf.

Důrazný tón fungoval na lidi stejně jako na psy – buď to, nebo ten člověk už neměl na vybranou. Roztřeseně vydechl a prakticky se zhroutil na sedadlo řidiče, v němž se napůl rozplácl, než se sebral a podařilo se mu posadit zpříma.

Tricky zavřená v džípu se rozštěkala, aby dala najevo, že jí opravdu došla trpělivost, že je strašně nešťastná, když je pořád zapnutá v tom postroji, přestože už jsou *doma*, kde normálně může běžat.

Bo si štekotu nevšímala. „Ukažte mi svůj průkaz,“ poručila a odstoupila do bezpečné vzdálenosti, zatímco návštěvník odkládal mobil na palubní desku a pracně lovil ze zadní kapsy peněženku. Přendal ji do levé ruky a tu natáhl k ní, očividně v úmyslu ji celou peněženku předat. Sáhla po ní, vytrhla mu ji z prstů a odstoupila o kus dál jen pro případ, že by se naráz vzpamatoval a skočil po ní. Nemyslela si, že by to udělal, nebo toho byl vůbec schopný, ale nehodlala mu tuhle příležitost poskytnout.

V peněžence našla hotovost, spoustu peněz, nějaké kreditní karty a řidičský průkaz. Přeskakovala pohledem z dokladu na jeho vlastníka a zpátky a vyčetla, že virginský řidičský průkaz skutečně patří Morganovi Yancymu. Ovšem Morgan Yancy na fotografii vypadal mnohem zdravěji než ten, který seděl v autě na její příjezdové cestě. Tvář na řidičském průkaze měl tvrdou, jakoby vytesanou, což svědčilo o člověku, který se udržuje ve špičkové fyzické kondici – žádný krasavec, ale rozhodně chlapák. Hnědé vlasy – sedí.

Modré oči – sedí; stála dost blízko, aby se mohla přesvědčit. Všimla si zvláštního odstínu jeho duhovek, jež působily důrazně a ledově, jako by se hříčkou náhody narodil orel s modrými očima. Bezmála metr devadesát – sedí. Sto čtyři kilogramy váhy? To ani náhodou. Měl nejméně o patnáct nebo dvacet kilo míň, než stálo v průkazu, což taky vysvětlovalo, proč na něm šaty visí jako beztvary pytel.

V jeho prospěch mluvilo, že oblečení měl čisté, v dobrém stavu, a nic moc parádního, jen džíny, vysoké boty a flanelovou košili. V jeho neprospěch pak mluvilo, že i Ted Bundy chodil pečlivě ostříhaný a oblékaný, takže šaty nic neprokazovaly.

Tricky znovu zaštěkala.

Sebral z přístrojové desky mobil a hodil jí ho; polekaně sevřela peněženku v jedné ruce a druhou rukou chytila telefon, což považovala za zázrak, protože nikdy neprovozovala žádný sport. Měla ho raději nechat padnout na zem. Kdo jen tak pohazuje s telefonem? „Zavolejte mu,“ řekl, opřel se hlavou o sedadlo a znovu zavřel oči. Dýchání mu očividně dělalo velké problémy.

„Neznám jeho číslo.“

„Je to jediné číslo uložené v tomhle telefonu.“

Zdálo se jí to všechno takové zvláštní a špiónské. A k ničemu, protože – „Nemluvila jsem s ním sedmnáct let. Nepoznám ho po hlase.“ Kromě toho *nechtěla* znovu slyšet Axelův hlas – už nikdy.

„No tak si ho proveďte.“ Muž mluvil se zavřenými očima. „Třeba o vás ví něco, co nikdo jiný.“

Bere to všechno jako samozřejmost, pomyslela si s nechutí, úplný cizinec, který se bez pozvání objeví u jejích dveří a očividně čeká, že se o něho postará. Anebo je na konci svých sil a nezbývá mu dost energie, aby pokračoval v cestě. Podle jeho vzhledu se neochotně přiklání k druhé možnosti.

Zatraceně. Nechtěla se do ničeho zaplést, ale zároveň neviděla žádnou možnost, jak by ho mohla poslat pryč, když toho nebyl schopen.

Z opatrnosti od něho odstoupila ještě několik kroků, jen pro případ, že by švindloval a pokusil se ji napadnout, zatímco se bude zabývat telefonem. Nemyslela si, že by to udělal, ale hodlala zůstat ve střehu. Podívala se na telefon a na něho a zase zpátky – laciný telefon pro blbce, klávesnice místo dotykového displeje. Stiskla volací tlačítko a přiložila přístroj k uchu.

Ozvalo se jakési nezvyklé cvakání a pípání. Čekala a začínala si myslet, že se nedovolá, ale ozvalo se další cvaknutí a po něm mužský hlas. „Ano?“

„Kdo je tam?“ zeptala se.

„Taky jsem rád, že tě slyším.“ Mužský, dospělý hlas, ale ani za svět by nedokázala říct, zda patří někdejšímu nevlastnímu bratrovi.

„Je mi líto,“ odsekla. „Nebudeš se mnou mluvit ani o vteřinu déle, pokud mi neřekneš něco, podle čeho tě poznám.“

Zahihňal se. „Jedno slovo: *pruhy*.“

Ohromeně zavrtěla hlavou. I kdyby slovo *pruhy* nestačilo k potvrzení jeho totožnosti, to pubertácké zachichotání ano. Dostali ji: tohle byl nepochybně Axel MacNamara. Nikdo jiný, ani její matka, nevěděl o tom, že když bylo Bo třináct, z nějakého neznámého důvodu usoudila, že by bylo cool mít na nohou tygří pruhy a že by se díky tomu vymykala z davu. Při té vzpomínce mohla jen sama nad sebou užasle kroutit hlavou, ale těch třináct let možná jako odpověď stačilo.

Namazala si na nohy pruhy krémem proti opalování a pak se vyložila na sluníčko. Výsledný efekt byl ten, že vypadala, jako by měla kožní chorobu. Jediným lékem bylo opálené pruhy natřít opět krémem proti opalování, což trvalo opravdu *dlouho*, takže ji při tom přistihl právě Axel, její nevlastní bratr rovnou z pekla. Pak se snažila opálit si bledé pruhy tak, aby se barvy srovnaly. Skončilo to tím, že si celé léto neoblékla kraťasy.

„Dobrá,“ zabručela nevraživě. „Vím, kdo jsi. Co si o sobě sakra myslíš, že sem jen tak pošleš cizího chlapa a čekáš, že...“

„Přestaň s tím tyjátkem,“ usekl ji chladně pohrdavým hlasem, kterým ji vždycky přiměl zatnout zuby. „Ani já bych ti neposlal nikoho nebezpečného. Dovol, abych tě ujistil, že ti od něho nehrozí žádná levárna. Potřebuje bezpečné místo, aby se sebral, než se mi podaří zvládnout jednu delikátní situaci. Nevím, jak dlouho to může trvat.“

„Takže se ode mě čeká, že vezmu do domu cizího chlapa na přesně neurčenou dobu?“ Ostražitě se podívala po člověku, o němž byla řeč. Stále měl zavřené oči. Seděl sice víceméně ve vzpřímené poloze, ale nedovedla odhadnout, zda je při vědomí.

„Ano. Dávej mu jíst a vyper mu oblečení, protože on to prostě není schopný zvládnout.“

Cítila, jak jí stoupá krevní tlak a sílila v ní touha bacit hlavou do něčeho tvrdého. Axel v ní vždycky vzbuzoval tyhle sklony. „Proč si myslíš, že bych ti měla dělat nějaké dobrodiní?“ vyštěkla zuřivě.

„Nemyslím si to. Proto ti za tu službu nabízím sto tisíc doláčů, nezdaněných. Stačí říct, a ty prachy jsou tvoje.“

Celá ztuhla. Tlukot srdce i dech jako by se rázem zpomalily. Sto tisíc – celých *sto tisíc!* Nebyl to žádný poklad, ale znamenalo by to zásadní obrat v její finanční situaci. Těmi penězi by pořád ještě nemohla splatit celý dům, ovšem mohla by podstatně ukousnout z hypotéky, volněji by se jí dýchalo a tuze by jí to ulevilo od stresu. Zatím to zvládala, držela hlavu nad vodou, ale raději by na tom byla líp, než aby se jen taktak prokousávala.

Pak se pomalu a zhluboka nadechla a přiměla se vrátit do normálního světa, aby se po hlavě nevrhla do něčeho, co jí připadalo hodně divoké. Už dávno neskákala někam, kde si to napřed neprohlédla. „Eh, mno. Jak by to mohlo být nezdaněné? Vyplacené mimo přepážku? Snad už ses doslechl, že finanční úřad sleduje všechny transakce nad deset papírů, nebo ne? Nevím, v jaké levárně jsi zamotaný, ale rozhodně se do ní nechci zaplést. A je pravda, že je *postřelený?*“ Když na to teď pomyslela, ani nechtěla věřit, že na tuhle informaci nijak nereagovala, když jí to Morgan Yancy řekl. Až teď jí ten bizarní důvod zaskočil.

„Jo,“ ozval se unaveně cizinec z předního sedadla černého Tahoe. „Střelili mě.“ Alespoň věděla, že je při smyslech.

„Střelili ho do hrudníku,“ řekl jí do ucha Axel. „Krucí, skoro ho zabili. Ještě potom dvakrát málem umřel. Koukej, nemůže se vrátit domů, protože nevíme, kdo na něho střelil a proč. Není na tom tak, aby se teď o sebe dokázal postarat, to je jedna věc, ale navíc ho musím rychle vyřadit ze hry a schovat ho někam, kde ho nikdo nebude hledat. Na druhé straně bych ho měl rád po ruce. Tvůj dům dokonale vyhovuje oběma požadavkům.“

Bo zavrtěla hlavou, jako by popírala všechno, co Axel říkal. „Víš snad, že mluvíš do mobilu, ne? A že nás nejspíš odposlouchávají.“

„Tyhle mobily se neodposlouchávají. Jsou kódované, hovory jdou přes mnoho míst a stejně jsou to telefony k jednorázovému použití.“ Odmlčel se a pak řekl. „Dostaneš tolik peněz, abys mohla zaplatit i daň z příjmů za těch sto táců. Neměj strach, nikdo tě kvůli tomu nebude otravovat. No tak – ano, nebo ne?“

Nechtěla se rozhodovat hned. Nejhorší chybu v životě, co se peněz týkalo, udělala právě proto, že skočila, než se rozhlédla. „Musím si to promyslet.“

„Je mi líto. Je to teď, nebo nikdy. Jak říkám, ten telefon je na jedno použití, a kontaktovat mě běžným způsobem je příliš nebezpečné.“

Doby, kdy se nechala vmanévrovat do rozhodnutí, aniž by znala odpovědi na své otázky, byly dávno tytam. „Hmm. Zaprvé: nemám ráda, když mě někdo do něčeho tlačí. Zadruhé: Nevěřím ti, a myslím si, že máš strach, že kdybys mi dal čas na rozmyšlenou, mohla bych zjistit, co je to za křivárnu. Tak fajn, odpovím ti...“

„Dobře, dobře!“ Znělo to mrzutě, což ji potěšilo. Vzhledem k jejich věkovému rozdílu se jí – za krátkou dobu manželství jejich rodičů – v řekněme mladických hádkách nikdy nepodařilo mít nad ním vrch. Ale už jí nebylo třináct a měla vlastní hlavu. „Sto padesát tisíc,“ zavrčel Axel.

„Já se nehandrkuji o víc peněz, ale i tak díky; to číslo si budu pamatovat, *kdybych* souhlasila,“ řekla chladně.

„Poslyš.“ Poprvé, co si pamatovala, se v Axelově hlase ozval tón, jako by k ní mluvil bez všeho pošklebování a smrtelně vážně. „Já vím, že je to pro tebe výjimečná situace. Ale kvůli svému zvláštnímu postavení jsi pro mě ideální člověk. Nikdo nás nespojuje...“

„Díkybohu,“ poznamenala, protože si nedokázala odpustit tohle poněkud malicherné rýpnutí.

„Nápodobně. Ale máš všechno, co je potřeba: žiješ osamoceně, taky bych za ním nemusel jezdit nikam daleko, *kdybych* ho potřeboval, a především potřebuješ peníze.“

A je to tady. Od kolosálního přehmatu před sedmi lety, kdy se pokusila rychle si vybudovat kariéru, stály peníze – přesněji jejich nedostatek – za každým jejím rozhodnutím. Naučila se chytře volit z víc možností, nakládat s financemi jako dospělá a dělat, co bylo třeba, což znamenalo dvojí zaměstnání. Občas jakási částička jejího já zatoužila po závratném pocitu z rizika a z možnosti vyšvihnout se na vrchol, ale současně byla velice spokojená s tím, co měla. Musela se naučit být šťastná, ale i tak zažívala štěstí.

Její finanční situace ji nepřiváděla do rozpaků. V této době už na tom byla líp než dřív, a pomalu se vyhrabávala ze studny. Ale jak je možné, že *Axel* ví o jejím životě tolik věcí, a hlavně o tom, jak je na tom s penězi?

Jako by jí četl myšlenky, poznamenal: „Důkladně jsem prošel všechno, co se o tobě dalo zjistit.“

„Jestli ti dělá takovou starost někam ho schovat, nezůstaly při tom po tobě stopy?“

„Kdyby někdo věděl, kam se dívat, tak ano, ale jednal jsem přes prostředníky, všechno osobně a ústně. Odděluje nás mnoho vrstev. Ujistil jsem se, že zůstaneš anonymní a chráněná.“

To se Axelovi vůbec nepodobalo, že byl takto smířlivý, ba vstřícný, což jí napovědělo, jak je ta věc pro něho důležitá. Pro Morgana Yancyho bylo rozhodně důležité získat bezpečný úkryt, přinejmenším v jeho současném stavu. Nepatřila k měkkosrdcátým lidem, ale taky nebyla necitelná, a už pochopila, že toho chlápka nemůže poslat pryč, protože v současném stavu nemohl řídit. V každém případě tu zůstane přes noc. Uvidí se, jestli na tom zítra bude líp.